

deneysel bir roman

<http://golgeliyol.blogspot.com/2012/06/deneysel-bir-roman.html?spre=fb>

Tatilden döndüm! Bloga yazmamış olmalıyım ama twitterdan takip edenler bilir. Yaklaşık bir haftadır tatildegidim. O yüzden buralara uğrayamadım. Tatil fotoğraflarını paylaşmayı çok istiyorum ama o kadar çoklar ki yüklemeye korkuyorum doğrusu. Belki ara ara paylaşırım.

Tatilde çok fazla kitap okuyamadım aslında. Bursa'da zaten bütün gün gezdik. Akşamları da fırsat bulabildikçe biraz kitap biraz da dergi okudum. Hendek'te bol bol telefonumu evde bırakıp, yanıma kitabımı alıp ortalıktan kayboldum. Köy gördüm mü bunu hep yaparım. Ama bizimkiler hala alışmamış fellik fellik beni aramışlar. Bense o sırada kafa dinlemekle meşguldüm. Köyde ara yolların birinin kenarına oturmuş kitap okuyordum. Önümden köyün çocukları geçti. Kafamı kaldırıp baktım. Bana 'Hello!' dediler. Gülsem mi ağlasam mı bilemedim. Turist sanılmaya alışkınım da sanki orada tipimden dolayı değil de kitap okuduğum için turist sandılar gibi geldi.

Neyse işte ben o sırada Murat Gülsoy'un *İstanbul'da Bir Merhamet Haftası* kitabını okuyordum. Bu okuduğum 2. Murat Gülsoy kitabı. Fakat ilk Murat Gülsoy romanı. Daha önce *Büyübozumu*'nu okumuştum. Yaratıcı Yazarlık'la ilgili bir deneme kitabıydı. O işin kuramsal boyutuuydu. O kitaptan sonra da daha fazla merak etmeye başladım Gülsoy'u. Hangi kitabını okuyacağım konusunda da pek bir fikrim yoktu. Sahafta bu kitabı çok ucuza ve çok temiz bulunca almadan edemedim.

Biraz kitap hakkında malumat verelim. Murat Gülsoy için post-modern diyebilir miyiz? Dersek Murat Gülsoy bize kızabilir. Zira, o kendisini post-modern olarak tanımlamıyor. Daha doğrusu post-modernizm diye bir akımın varlığına inanmıyor. Benim yani bizim yaptığımız şey edebiyatta oyun oynamak ve bu Don Kişot'tan beri zaten yapılan bir şey diyor. Aslında bir bakıma haklı. Bu konu hakkında çok kafa yoruyorum doğrusu ve Gülsoy'a katılmadan edemiyorum. Ama yine de post-modernizm şeklindeki bir sınıflandırmaya da inanmak istiyorum ve inanıyorum evet.

Peki neden post-modern diyoruz Gülsoy için? Diğer kitaplarını bilmiyorum ama *İstanbul'da Bir Merhamet Haftası* (yazının geri kalanında İBMH diyeceğim) için post-modern bir roman diyebiliriz. Post-moderni de geçtim aslında 'deneysel' bir roman bu. Yazar romanında, yarattığı kurmaca karakterlerle yazacağı roman hakkında yardımcı olmaları için sözleşiyor. Bu karakterler 7 kişi ve yazar her birine Pazar gününden başlayıp Cumartesi'ye dek her gün birer resim yolluyor ve bu resimleri görünce aklına gelenleri yazmalarını istiyor. Bu 7 kişi birbirini hiç tanımıyor. Kimi, yazarın çok yakından tanıdığı insanlar, kimiye kendisinin bile pek tanımadığı kişiler. Her gün herkese aynı resimler yollanıyor. Herkesin yazdıkları da her gün farklı bir sırayla okunuyor. (bu sıraların değişmesinin bir sırrı var mı çözemedim.) Yollanan resimler Ernst'in *Bir Merhamet Haftası* (*Une Semavine de Bonte*) kitabından seçiliyor.

Anladığım kadarıyla yazarın amacı bir nevi, resim sergisi gezen insanların düşündüklerini yazıya geçirmek. Karakterlerin büyük çoğunluğu resme çok da bağlı kalmadan kişisel anılarını anlatıyor. Bu sırada aslında siz de bu 7 farklı karakterin 7 farklı romanını okuyorsunuz. Sadece hepsinin anlattığı olaylar değil farklı olan, yazım tarzları, üslupları da birbirinden farklı. Bu 7 karakter içersininde öğretim üyesi olan da var, yazarın kuzeni de var, orta yaşlı, emekli biri de var... Hâl böyle olunca üslupların, yazılanların farklı olması kaçınılmaz oluyor.

Ernst bu resimleri oluştururken kolaj yöntemini kullanıyor. Yani başka resimlerden kesip yapıştırma yöntemiyle ortaya yeni bir ürün meydana geliyor. Bilmem bu sebepten mi resimler ilk bakıldığında pek anlamsız geliyor. Murat Gülsoy da bundan etkilenmiş olacak ki o da romanını kolaj şeklinde oluşturmak istemiş. Bu kitaba roman demek ne kadar doğru bilmiyorum ama 7 farklı kişinin hikayesini bir noktada buluşturması açısından roman demek yine de uygun düşer diye düşünüyorum.

Kitaptaki bazı karakterleri çok sevdim. Yazar, karakterlerden akıllarına geleni direkt yazmalarını istediği için çok samimi olmuş. Biraz mektup hatta günlük gibi. Bu yönleriyle iyi bir kitaptı. Yazar karakterleri iyi oluşturmuş ve usta bir yazar olduğunu kanıtlamış. Ama kitabın bütününi düşündüğümüzde bu kitabı çok da sevdiğimi söyleyemeyeceğim. En başta da dedim ya, deneysel bir

kitap bu. O yüzden yazar aslında bir risk almış, farklı bir şey yapmış. Ama bence olmamış. Yani bir roman olarak kötü ama hikaye kitabı olarak iyiydi diyebilirim.

Yine de Murat Gülsoy'un kaleminin ne kadar güçlü olduğunu anladım bu kitabıyla. *Baba, Oğul ve Kutsal Roman*'ı okumayı çok istiyorum. Onu beğeneceğime eminim. Edebiyatla...